

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy Ph.D. ve věci žalobce: **Moravskoslezské cukrovary, a. s.**, IČ 46900764, se sídlem v Hrušovanech nad Jevišovkou, Cukrovarská 657, zastoupeného Mgr. Lenkou Smolíkovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Klimentská 1207/10, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem v Praze 1, Těšnov 17, za účasti osoby zúčastněné na řízení společnosti: Hanácká potravinářská společnost, s. r. o., IČ 61975290, se sídlem v Brně, Nám. Svobody 12, zastoupené Mgr. Ing. Petrem Konečným, advokátem se sídlem v Olomouci, Na Střelnici 39, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2006 č. j. 11 Ca 84/2006 - 137,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Osoba zúčastněná na řízení jako stěžovatel napadla shora uvedený rozsudek městského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Prezidia Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 17. 10. 2003 č. j. 00/2003/34447 a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

V prvním stupni správního řízení byla rozhodnutím Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „Fond“) ze dne 10. 7. 2003 č. j. 00/2003/21442 zvýšena kvóta producentovi

cukru Hanácké potravinářské společnosti, s. r. o., o 5000 tun na celkem 25 184 488 tun. Ke zvýšení kvóty došlo v řízení zahájeném z podnětu Fondu podle ustanovení § 12 odst. 8 nařízení vlády č. 114/2001 Sb. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl, že mu byla v řízení o zvýšení kvóty odňata možnost účastnit se na řízení, dále že rozhodnutí je zmatečné, netransparentní a nepřezkoumatelné, když Fond neprovedl objektivní výpočet pro rozdělení rezervy a jiným producentům byla kvóta rovněž zvýšena, ačkoliv nepřispěli žádnými či srovnatelnými opatřeními ke stabilizaci trhu s cukrem. Žalobce očekával poměrné rozdělení rezervy.

V odvolacím řízení Prezídium Fondu zamítlo odvolání žalobce s odůvodněním, že napadeným rozhodnutím nemohlo být dotčeno konkrétní právo, právem chráněný zájem nebo povinnost žalobce, protože podle hmotného práva neexistují. Právo producenta cukru na zvýšení kvóty zákon ani nařízení nezakládají, producent nemůže oprávněně namítat, že Fond byl povinen jeho kvótu zvýšit či zvýšit o určité množství cukru. Žalobci byla zvýšena kvóta rozhodnutím Fondu ze dne 10. 7. 2003 č. j. 00/2003/22321 a odvolání proto podala osoba, která účastníkem řízení není, ač to tvrdí, odvolání je tak nepřípustné, a proto bylo podle ustanovení § 60 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2005, zamítnuto.

V žalobě se žalobce domáhal zrušení celkem sedmi rozhodnutí Prezídia Fondu ze dne 17. 10. 2003, jimiž byla zamítnuta odvolání žalobce proti rozhodnutí Fondu o zvýšení individuální produkční kvóty žalobci a proti dalším šesti rozhodnutím o zvýšení individuální produkční kvóty producentů cukru Cukrovar Vrbátky, a. s., Hanácká potravinářská společnost s. r. o., Litovelská cukrovarní, a. s., EASTERN SUGAR ČESKÁ REPUBLIKA, a. s., Cukrovary TTD a. s. a NELI a. s.

Žalobce v podané žalobě namítl, že uvedenými rozhodnutími byly přímo dotčeny právem chráněné zájmy a povinnosti, neboť celkové množství cukru, které má být z rezervy rozděleno, bylo stanoveno závazně bez možnosti další změny v ustanovení § 4 odst. 2 nařízení vlády č. 114/2001 Sb., o stanovení produkčních kvót cukru na kvótové roky 2001/2002 až 2004/2005. Žalobce uvedl, že pokud je současně rozdělena celá rezerva určená k rozdělení jednotlivým producentům cukru, ovlivní nepřiměřené zvýšení individuální produkční kvóty jednoho producenta cukru automaticky práva všech ostatních, protože ze stanovené rezervy na ně zbývá méně. V daném případě zahájil Fond několik řízení z moci úřední a na základě jednotlivých současně vydaných rozhodnutí rozdělil celou rezervu.

Usnesením ze dne 19. 1. 2004 č. j. 11 Ca 323/2003 - 23 vyloučil městský soud právní věci žaloby proti jednotlivým žalobou napadeným rozhodnutím správního orgánu v druhém stupni k samostatnému projednání a rozhodnutí. Ve věci vedené pod spisovou značkou 11 Ca 49/2004 byla projednávána žaloba proti rozhodnutí Prezídia Fondu ze dne 17. 10. 2003 č. j. 00/2003/34447, kterým bylo rozhodnuto o zvýšení kvóty cukru společnosti Hanácká potravinářská společnost, s. r. o.

Namísto původně žalovaného Prezídia Fondu jednal městský soud s Ministerstvem zemědělství jako žalovaným správním orgánem, neboť na tento orgán v souladu s ustanovením § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.) přešla s účinností od 1. 5. 2004 působnost Prezídia Fondu poté, co tento orgán přestal podle ustanovení zákona č. 256/2000 Sb. po vstupu České republiky do Evropské unie existovat.

V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu městský soud nejprve rozhodl rozsudkem ze dne 20. 1. 2005 č. j. 11 Ca 49/2004 - 75, jímž podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou. V odůvodnění rozsudku uvedl mimo jiné, že dospěl po provedeném řízení

k závěru, že žalobce není k podání žaloby proti žalobou napadenému rozhodnutí věcně aktivně legitimován, že žalobce se domáhal přezkoumání rozhodnutí, v němž žalovaný správní orgán dal najevo, že žalobce není účastníkem správního řízení a soud tento názor považuje za správný.

K žalobcem podané kasační stížnosti (dále jen „kasační stížnost č. 1“) byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006 č. j. 5 As 45/2005 - 110, v jehož odůvodnění Nejvyšší správní soud městskému soudu uložil, aby znovu posoudil rozhodné skutečnosti pro posouzení účastenství žalobce v řízení o zvýšení individuální kvóty cukru z rezervy, zahájeném z podnětu bývalého Státního zemědělského intervenčního fondu podle ustanovení § 12 odst. 8 nařízení vlády č. 114/2001 Sb., ve vztahu k jinému producentovi cukru.

Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti č. 1 uvedl, že závěr městského soudu, že žalobce nebyl účastníkem správního řízení a shledání nedostatku aktivní věcné legitimace k podání žaloby, uvedený v odůvodnění rozsudku ze dne 20. 1. 2005 č. j. 11 Ca 49/2004 - 75 je nepřezkoumatelný.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že není pochyb, že v daném případě šlo o řízení zahájené z vlastního podnětu Fondu podle ustanovení § 12 odst. 8 vládního nařízení č. 114/2001 Sb. Poukázal na rozhodné skutečnosti pro posouzení účastenství žalobce v řízení o zvýšení individuální kvóty cukru z rezervy zahájeném z podnětu Fondu dle § 12 odst. 8 nařízení vlády č. 114/2001 Sb. ve vztahu k jinému producentovi cukru, a na to, zda rozhodnutí o zvýšení kvóty z rezervy jednomu producentovi cukru se dotkne práv dalšího (dalších) producenta (producentů) cukru s poukazem na nutnost posouzení ustanovení § 11 a § 12 odstavců 1 až 7 na straně jedné a ustanovení § 12 odstavec 8 nařízení vlády na straně druhé.

Městský soud po zrušení rozsudku ze dne ze dne 20. 1. 2005 č. j. 11 Ca 49/2004 - 75 a vrácení věci Nejvyšším správním soudem k dalšímu řízení, žalobu proti rozhodnutí správního orgánu znovu projednal a dne 13. 9. 2006 rozhodl rozsudkem č. j. 11 Ca 84/2006 - 137, kterým zrušil rozhodnutí Prezidia Fondu ze dne 17. 10. 2003 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V napadeném rozsudku městský soud uvedl, že po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů a s přihlédnutím k právnímu názoru Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná.

Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu v celém rozsahu a ve včas podané kasační stížnosti uplatnil výslovně důvod podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) a dále ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť dle stěžovatele se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a rozhodnutí městského soudu trpí nepřezkoumatelností.

Stěžovatel konkrétně uvedl, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, čímž došlo k pochybení v jehož důsledku jsou výroky napadeného rozsudku nepřezkoumatelné.

Městský soud dle stěžovatele nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, když svou argumentaci opřel toliko o citaci příslušných ustanovení správního řádu, aniž by blíže posoudil otázky předestřené Nejvyšším správním soudem. Shodná ustanovení správního řádu aplikoval městský soud v původním rozsudku ze dne 20. 1. 2005 č. j. 11 Ca 49/2004 - 75, přičemž došel ke zcela opačnému závěru, když podanou žalobu zamítl pro nedostatek aktivní legitimace ze strany žalobce.

Stěžovatel dále brojí proti tomu, že městský soud bez ohledu na vyjádření žalovaného a stěžovatele dochází ve věci účastenství žalobce k závěru, že „*otázka účastenství žalobce v tomto řízení byla v napadeném rozhodnutí nesprávně právně posouzena a tuto námitku žalobce proto shledal důvodnou*“.

Městský soud dle stěžovatele nemohl oprávněně dojít ke zcela odlišnému závěru, když ve věci neučinil další úkony, tím spíše, když věc znovu neposoudil v rozsahu pokynů Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatel považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť postrádá náležitosti odůvodnění ve smyslu § 157 o. s. ř. Není mu zřejmé, jakými úvahami se soud při hodnocení důkazů řídil, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc právně posoudil po právní stránce v návaznosti na svá tvrzení v odůvodnění rozsudku.

Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se k projednávané kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

Žalobce ve svém vyjádření k projednávané kasační stížnosti uvedl, že městský soud při svém rozhodování zohlednil veškeré výtky Nejvyššího správního soudu a řídil se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a s ohledem na výše uvedené má za to, že kasační stížnost je podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná a měla by být usnesením odmítnuta.

Dle žalobce se napadené rozhodnutí opírá o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a v odůvodnění podrobně interpretuje ustanovení § 14 správního řádu ve vztahu k řízením zahájeným na základě ustanovení § 12 odst. 8 nařízení vlády č. 114/2001 Sb. Žalobce má za to, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí se netýká otázky, zda městský soud respektoval závazný právní názor NSS a jde tudíž nad rámec jediného zákonem stanoveného důvodu, kdy může stěžovatel podat kasační stížnost, která by mohla být přípustná.

Žalobce je na základě právního názoru nauky (Vopálka, Mikule, Šimůnková, Šolín, Soudní řád správní, Komentář, 1. vydání, nakladatelství C. H. Beck, Praha, 2004, str. 273) „...*námitka nerespektování právního názoru Nejvyššího správního soudu se však neuplatní např. v případech, kdy rozhodnutí bylo zrušeno z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) SŘS.*“ přesvědčen, že kasační stížnost stěžovatele je nepřípustná, proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. odmítl z důvodu nepřípustnosti.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), důvodnost podané kasační stížnosti posoudil takto:

Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) stanoví, že kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu po té, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, to neplatí je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Právě tento důvod stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil, když má za to, že městský soud se neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, neboť svou argumentaci opřel

toliko o citaci příslušných ustanovení správního řádu, aniž by blíže posoudil otázky předestřené Nejvyšším správním soudem.

Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti č. 1 v odůvodnění rozsudku ze dne 28. 2. 2006 č. j. 5 As 45/2005 - 110 uvedl, že rozhodné skutečnosti pro posouzení účastenství žalobce v řízení o zvýšení individuální kvóty cukru z rezervy zahájeném z podnětu fondu dle § 12 odst. 8 nařízení vlády č. 114/2001 Sb. ve vztahu k jinému producentovi cukru jsou: zda se rozhodnutí o zvýšení kvóty z rezervy jednomu z producentů dotýká práv a chráněných zájmů dalšího (dalších) producentů cukru a dále kdy lze postupovat podle § 12 odst. 8 nařízení vlády č. 114/2001 Sb., tedy zvýšit kvótu producentovi cukru z rezervy z vlastního podnětu Fondu a jaké její množství, pokud producent (producenti) cukru podal (podali) řádně a včas žádost (žádosti) o zvýšení své individuální kvóty a má (mají) právo na postup a rozdělení rezervy v citovaném nařízení vlády uvedeném.

Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku k této otázce uvádí : „...žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rámci řízení, jež bylo Fondem zahájeno podle ustanovení § 12 odst. 8 nařízení vlády, kdy bylo rozhodováno o zvýšení kvóty cukru z rezervy společnosti Hanácká potravinářská společnost, s. r. o. Ze spisového materiálu vyplývá, že těchto řízení bylo zahájeno celkem sedm se sedmi producenty cukru, kdy žalobce je jedním z nich. Množství cukru, které bylo určeno jako rezerva bylo pro kvótový rok 2003/2004 stanoveno nařízením vlády konkrétním množstvím cukru ve výši 39. 862 tun cukru. Ze součtu množství cukru, které bylo jednotlivými rozhodnutími uvedeným sedmi producentům cukru přiděleno, vyplývá, že veškeré množství cukru zařazené do této rezervy, bylo rozděleno postupem podle uvedeného právního ustanovení § 12 odst. 8 nařízení vlády. Jestliže je množství cukru, které lze rozdělit mezi producenty cukru jako rezerva, závazně stanoveno, je zřejmé, že rozhodnutí o zvýšení kvóty cukru z rezervy jednomu z producentů cukru se může přímo dotknout právního postavení dalších producentů cukru, neboť mezi jednotlivé producenty cukru lze rozdělit pouze to množství cukru, které je závazně zařazeno do rezervy a zvýšení kvóty cukru jednomu z producentů cukru se promítne do množství cukru, které lze z rezervy přidělit zbývajícím producentům cukru. Rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o zvýšení kvóty cukru z rezervy jinému producentovi cukru, se tedy mohlo dotknout právní pozice žalobce. Po opakovaném posouzení otázky, zda měl žalobce být účastníkem řízení, které bylo zahájeno z podnětu Fondu podle ustanovení § 12 odst. 8 nařízení vlády, a v jehož rámci bylo rozhodnuto o zvýšení kvóty cukru z rezervy ve vztahu k jinému producentu cukru než byl žalobce, dospěl soud k závěru, že otázka účastenství žalobce v tomto řízení byla v napadeném rozhodnutí nesprávně právně posouzena a tuto námitku žalobce proto sbledal soud důvodnou. Z tohoto důvodu soud žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s.). Na žalovaném nyní bude, aby v další fázi řízení, kdy bude znovu rozhodovat o odvolání žalobce, jednal se žalobcem v této věci jako s účastníkem řízení.

K tomu co bylo shora uvedeno, je nutno poukázat na to, že Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku uvedl, že pro posouzení otázky účastenství žalobce je třeba posoudit ustanovení § 11 a § 12 odstavců 1 až 7 nařízení vlády na straně jedné a ustanovení § 12 odst. 8 nařízení vlády na straně druhé, totiž kde lze postupovat podle ustanovení § 12 odst. 8 nařízení vlády a zvýšit kvótu producentovi cukru z rezervy z vlastního podnětu Fondu, a jaké je její množství, pokud producent cukru podal řádně a včas žádost o zvýšení své individuální kvóty a má právo na postup a rozdělení rezervy v tomto nařízení vlády uvedeném. Tuto otázku žalovaný, resp. jeho právní předchůdce v napadeném rozhodnutí neřešil, proto se touto otázkou nemůže zabývat ani soud, neboť by předjímal právní názor správního orgánu, což mu nepřísluší. Je tedy na žalovaném, aby se touto otázkou zabýval v odůvodnění nového rozhodnutí, kterým bude znovu rozhodovat o odvolání žalobce.“

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že městský soud svou argumentaci neopřel pouze o citaci příslušných ustanovení správního řádu a také, že se zabýval otázkami předestřeny Nejvyšším správním soudem.

Nejvyšší správní soud tak neshledal stížnostní námitku, že se městský soud ve svém rozhodnutí č. j. 11 Ca 84/2006 – 137 ze dne 13. 9. 2006 neřídil právním názorem Nejvyššího správního soudu důvodnou.

Další důvod předmětné kasační stížnosti stěžovatel spatřuje v tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Dle stěžovatele není zřejmé jakými úvahami se městský soud při hodnocení důkazů řídil, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc právně posoudil po právní stránce v návaznosti na svá tvrzení v odůvodnění rozsudku.

Rozhodnutí městského soudu se opírá o důvody, které opodstatňují dospět k výroku o zrušení rozhodnutí Prezídia Fondu. Městský soud totiž v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že otázka účastenství žalobce v řízení, které bylo zahájeno z podnětu Fondu podle ustanovení § 12 odst. 8 nařízení vlády č. 114/2001 Sb., a v jehož rámci bylo rozhodnuto o zvýšení kvóty cukru z rezervy ve vztahu k jinému producentu cukru než byl žalobce, byla v napadeném rozhodnutí nesprávně právně posouzena a tato žalobní námitka byla proto shledána důvodnou.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí je nutno konstatovat, že z odůvodnění rozsudku městského soudu je patrné jakými úvahami se soud při hodnocení důkazů řídil, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc právně posoudil po právní stránce v návaznosti na svá tvrzení v odůvodnění rozsudku a Nejvyšším správním soudem tak nebyla shledána důvodnou ani stížnostní námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

V kasační stížnosti stěžovatel vyjadřuje také svůj nesouhlas se závěrem městského soudu, že otázka účastenství žalobce v řízení o zvýšení kvóty cukru z rezervy jinému producentovi cukru byla v rozhodnutí Prezídia Fondu nesprávně právně posouzena.

Městský soud dle stěžovatele nemohl oprávněně dojít ke zcela odlišnému závěru než v původním rozsudku, když ve věci neučinil další úkony, tím spíše, když věc znovu neposoudil v rozsahu pokynů Nejvyššího správního soudu.

Podle obsahu námitky jde zřejmě o tvrzení nezákonnosti rozhodnutí městského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., avšak formulované v tak obecné rovině, že z něj nelze zjistit z jakého důvodu stěžovatel nepovažoval právní argumentaci městského soudu za správnou a jaké konkrétní vady v právním úsudku se tedy měl městský soud v předcházejícím řízení dopustit. V řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí městského soudu není povinností ani právem Nejvyššího správního soudu vyhledávat samostatně případná pochybení městského soudu na základě obecně formulované kasační námitky.

Ohledně stížnostní námitky o neposouzení věci v rozsahu pokynů Nejvyššího správního soudu se Nejvyšší správní soud částečně vyjádřil již výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí, kdy dospěl k závěru, že městský soud se v napadeném rozhodnutí zabýval otázkami předestřenými Nejvyšším správním soudem.

Nesprávnost závěru městského soudu, že se otázkou, kde lze postupovat podle ustanovení § 12 odst. 8 nařízení vlády a zvýšit kvótu producentovi cukru z rezervy z vlastního podnětu Fondu, a jaké její množství, pokud producent cukru podal řádně a včas žádost o zvýšení své individuální kvóty a má právo na postup a rozdělení rezervy v tomto nařízení vlády uvedeném, nemohl zabývat z důvodu, že žalovaný, resp. jeho právní

předchůdce tuto otázku v napadeném rozhodnutí neřešil a soud by tak předjímal právní názor správního orgánu, což mu nepřísluší, stěžovatel v kasační stížnosti nenapadl.

Odlíšný názor městského soudu od vyjádření stěžovatele (případně i žalovaného), stejně jako opačný závěr (od původního rozsudku ze dne 20. 1. 2005 č. j. 11 Ca 49/2004 - 75) městského soudu při aplikaci shodných ustanovení správního řádu neznamená automaticky nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stížnostní námitku, že městský soud své tvrzení „*jestliže je množství cukru, které lze rozdělit mezi producenty cukru jako rezerva, závazně stanoveno, je zřejmé, že rozhodnutí o zvýšení kvóty cukru z rezervy jednomu z producentů cukru se může přímo dotknout právního postavení dalších producentů cukru, neboť mezi jednotlivé producenty cukru lze rozdělit pouze to množství cukru, které je závazně zařazeno do rezervy a zvýšení kvóty cukru jednomu producentu cukru se promítne do množství cukru, které lze z rezervy přidělit zbývajícím producentům cukru*“, řádně neodůvodnil, nelze podřadit pod žádný ze stížnostních důvodů upravených v zákoně č. 150/2002 Sb., a proto ji soud považuje ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. za nepřipustnou.

Ohledně namítané nekonfrontace výše uvedeného závěru městského soudu s ustanoveními nařízení vlády č. 114/2001 Sb. podle požadavku Nejvyššího správního soudu, jde opět o námitku nerespektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, ovšem na tomto místě je nutné uvést, že Nejvyšší správní soud takový požadavek ve svém rozhodnutí č. j. 5 As 45/2005 - 110 ze dne 28. 2. 2006 nevznsl.

Nejvyšší správní soud považoval za vhodné reagovat na vyjádření žalobce k projednávané kasační stížnosti, že kasační stížnost je podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná a měla by být usnesením odmítnuta, protože městský soud při svém rozhodování zohlednil veškeré námitky Nejvyššího správního soudu a řídil se jeho závazným právním názorem.

Z ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. vyplývá, že kasační stížnost je přípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, v případě, že jako důvod kasační stížnosti je namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. pak Nejvyšší správní soud rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení dospěje-li k tomu, že kasační stížnost je důvodná. Není-li kasační stížnost důvodná, Nejvyšší správní soud ji rozsudkem zamítne. S ohledem na výše uvedené pak Nejvyšší správní soud kasační stížnost usnesením neodmítl, ale rozsudkem zamítl.

Žalobce navrhl ve svém vyjádření ke kasační stížnosti její odmítnutí z důvodu nepřipustnosti i proto, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí se netýká otázky, zda městský soud respektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu a jde tudíž nad rámec jediného zákonem stanoveného důvodu, kdy může stěžovatel podat kasační stížnost, která by mohla být přípustná. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí je dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zákonným důvodem pro který lze podat kasační stížnost a dle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. je i jednou z výjimek, kdy Nejvyšší správní soud není vázán důvody kasační stížnosti.

V řízení o předmětné kasační stížnosti je přezkoumáváno nové rozhodnutí městského soudu, kde stěžovatel má právo namítat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, případně i jiné zákonné důvody k podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Ustanovení

§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud opakovaně nezabýval otázkou, u které již jedenkrát svůj právní názor závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.

Opačný výklad navrhovaný žalobcem ve vyjádření ke kasační stížnosti by mohl vést k situaci, že by neexistovala obrana proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, či např. k tomu, že by v druhém kasačním řízení odmítnutím kasační stížnosti mohl být odmítnut i věcný přezkum napadeného rozhodnutí.

K názoru žalobce opřeneho o odbornou literaturu (Vopálka, Mikule, Šimůnková, Šolín, Soudní řád správní, Komentář, 1. vydání, nakladatelství C. H. Beck, Praha, 2004, str. 273), soud zjistil, že citovaná část odborného textu nepodporuje názor stěžovatele. Jde o vytrženou část z větného celku i kontextu, kdy celé znění stěžovatelem citovaného textu je následující:

„Tato námitka se však neuplatní např. v případech, kdy rozhodnutí bylo zrušeno z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) SŘS (vytýkána byla jiná vada řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci např. proto, že podklady ze kterých soud vycházel, byly nedostatečné nebo neúplné), v novém řízení byla vada napravena, ale nové rozhodnutí přesto neznamená úspěch stěžovatele ve věci (jeho žaloba byla znovu zamítnuta). V těchto případech by stěžovatel musel v nové kasační stížnosti využít jiných zákonných důvodů např. § 103 odst. 1 písm. a), neboť soud tím, že obstaral úplné podklady, na základě nichž znovu rozhodl, zjevně závazný právní názor respektoval.“

Závěrem Nejvyšší správní soud shrnuje, že v posuzované věci neshledal pochybení městského soudu stěžovatelem spatřované v tom, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a neshledal ani tvrzenou nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovaný se k projednávané kasační stížnosti nevyjádřil a náklady neuplatňoval a žalobce, který v řízení o kasační stížnosti navrhoval její odmítnutí pro nepřípustnost, také neměl v tomto soudním řízení úspěch, a proto Nejvyšší správní soud dovedl, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu